

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մայր

(Որբի հիշատակարանից)

1

Մայր ունեի, մայր նազելի
Մի փափկասիրտ արարած.
Բուռն սիրով նորան էի
Միրտս ու հոգիս նվիրած:

Նա էր միակ իմ պաշտելին,
Միակ ծաղիկն իմ հոգույս.
Նա էր իմ թույլ, մանուկ կյանքին
Միակ նեցուկ, միակ հույս...

Նա էր աղբյուր իմ խնդության,
Աղբյուր առատ, անսպառ.
Նորա կրծքին երջանկության
Վարդ էր ծաղկում ինձ համար:

Եվ ես ուրախ, ես երջանիկ,
Որպես անհոգ մի թռչնակ,
Նետվում էի միշտ մորս գիրկ,
Վայելում սեր ու զգվանք:

Նրա գրկում, փափո՛ւկ գրկում
Հոգիս խաղաղ ու հանգիստ.
Չէի տանջվում, չէի գգում
Կյանքի հոգսեր, կյանքի վիշտ:

Եվ թվում էր ինձ՝ երջանկիս,
Թե այդպես մի՛շտ, հարատև՝
Ինձ կըժպտի մայր-նազելիս,
Որպես կյանքիս վառ արև:

Մակայն, ավա՛ղ, մահն անիրավ.
Մահն անողորք ու դաժան
Ազիզ մորբա խլեց, տարավ,
Տարավ անդարձ, հավիտյան...

Ո՛հ, էլ շունիմ ես մայր անգին,
Որ ինձ սիրե՛ր, փայփայե՛ր...
Որ իմ խղճուկ, անտեր կյանքին
Թև ու թիկունք նա լիներ...

1890, 15 հունիսի

II

<poem>Չգացե՞լ եք դուք անգին կորուստի
Սիրտը կեղեքող խորին դառնություն.
Կամ ճաշակե՞լ եք դառն հրաժեշտի
Վերջին վայրկյանի վիշտ ու թախծություն:

Պատահե՞լ է ձեզ արդյոք գեթ մի ժամ

Տեսնել ձեր շուրջը լուռ ամայություն.
Ջգալ ձեզ մենակ, անտեր, անխընամ,
Լացի մեջ միայն գտնել փրկություն...

Օ՛հ, որքան ծանր են, որքա՛ն դառնագին
Այդ ցնցումները հոգու տառապման...
Եվ այդ ամենը գգաց իմ հոգին,
Երբ խղճուկ սորըս դրի գերեզման...

1890, 16 հունիսի